

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců
JUDr. Václava Štencla, MA a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. ve věci

žalobce: **Olomoucký kraj**, IČO: 606 09 460
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Ritterem
sídlem Riegrova 376/12, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**,
sídlem tř. Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze 22. 5. 2023, č. j. ÚOHS-17689/2023/162

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 3. 2023, č. j. ÚOHS-10396/2023/500, shledal žalobce
vinným z přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

veřejných zakázek, kterého se měl dopustit tím, že v případě dvou veřejných zakázek (na organizační zajištění Open air koncertu Olomouckého kraje a České rockové párty v roce 2020) nedodržel postup pro zadání veřejné zakázky. Za tento přestupek mu byla rozhodnutím uložena pokuta ve výši 30 000 Kč.

2. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 22. 5. 2023, č. j. ÚOHS-17689/2023/162, zamítl, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Předmětem sporu je otázka, zda výše uvedené veřejné zakázky týkající se dvou koncertů spadající pod označení Dny Olomouckého kraje byly veřejnými zakázkami pravidelné povahy ve smyslu § 19 zákona o zadávání veřejných zakázek.

II. Stanoviska účastníků řízení

4. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný nesprávně posoudil povahu zadávaných veřejných zakázek spadajících pod označení Dny Olomouckého kraje. Nejednalo se podle něj o zakázky pravidelné povahy, ale o samostatné, odlišné, společně nesouvisející veřejné zakázky. V letech 2019, 2020 a 2021 byly akce zadávány tak, jak to umožňoval aktuální stav. Rok 2020 byl díky nákaze COVID-19 odlišný. Na začátku roku nebyla situace nákazou ovlivněna a došlo k zadání první zakázky. Druhá byla zadána až díky ukončení nouzového stavu. Dopředu nebylo možno určit předpokládané hodnoty zakázek. V letech 2022 a 2023 nebyly žádné akce s označením Dny Olomouckého kraje organizovány. Žalovaný využívá značně rozšiřující výklad § 19 zákona o zadávání veřejných zakázek. Odbor kanceláře hejtmana není sto předvídat zadání konkrétního rozsahu kulturních akcí. Optikou žalovaného by musel zadávat v režimu tohoto ustanovení všechny veřejné zakázky, které jsou zadávány opakovaně. Označení Dny Olomouckého kraje nepředznamenávají obsah dané kulturní akce či její bližší charakter (na rozdíl od případu posuzovaného Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 4. 8. 2011, sp. zn. 62 Af 33/2010). Žalobce dále rozporuje tvrzení žalovaného, že alokace finančních prostředků v rámci rozpočtu má relevanci ve vztahu k závěru o pravidelnosti veřejné zakázky. Jde pouze o účetní operaci, která nemá povahu právního jednání. Jednotlivé akce jsou organizovány až na základě konkrétních skutečností a pokynů vedení kraje v rámci kalendářního roku. Z komentářů k rozpočtu nelze dovodit ani to, zda se akce budou konat. Na závěr žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval správně, jestliže neprovedl jím navrhovaný důkaz – výslech svědka, vedoucího odboru kanceláře hejtmana.
5. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Opakuje klíčové úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí a zdůrazňuje, že by se zadavatelé při posuzování předpokládané hodnoty veřejné zakázky měli vždy ohlédnout zpět a položit si otázku, zda během předcházejících 12 měsíců nebyly opakovaně pořizovány služby nebo dodávky stejného druhu. Žalovaný také poukazuje na žalobcovo odůvodnění potřeby veřejných zakázek. Z něj vyplývá, že žalobce předpokládal plánovat akci v podobném rozsahu, což vyplývá také ze sestaveného rozpočtu. O skutkovém stavu nebyly důvodné pochybnosti, proto nebylo potřeba provádět výslech svědka. To, co měl svědek uvést, mohl žalobce vyjádřit ve svých podáních.
6. Žalobce v replice poukazuje na nepravdivost tvrzení žalovaného, že základní formát akcí se v průběhu let neměnil. Naopak jediné, co zůstávalo stejné, bylo označení Dny

Olomouckého kraje. Kromě toho žalobce opět zdůrazňuje, že rozpočet není relevantní, neboť se připravuje rok dopředu a v té době nikdo z politického vedení kraje přesně neví, které akce se budou příští rok pořádat.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
8. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil povahu veřejných zakázek, jestliže je považoval za veřejné zakázky pravidelné povahy ve smyslu § 19 zákona o zadávání veřejných zakázek. Tato otázka je pro věc klíčová, neboť pokud by se jednalo o zakázky pravidelné povahy, pak by měl žalobce zakázky zadávat v příslušném zadávacím řízení, neboť předpokládaná hodnota plnění veřejné zakázky pravidelné povahy by přesáhla hranici pro veřejné zakázky malého rozsahu podle § 27 odst. a) zákona o zadávání veřejných zakázek (2 000 000 Kč bez DPH).
9. Podle § 19 zákona o zadávání veřejných zakázek se stanoví předpokládaná hodnota veřejné zakázky, jejímž předmětem jsou pravidelně pořizované nebo trvající dodávky nebo služby, jako skutečná cena uhrazená zadavatelem za dodávky nebo služby stejného druhu během předcházejících 12 měsíců nebo předchozího účetního období, které je delší než 12 měsíců, upravená o změny v množství nebo cenách, které lze očekávat během následujících 12 měsíců.
10. Předmětem posouzení jsou smlouvy o dílo uzavřené žalobcem v roce 2020, jejichž předmětem bylo organizační zajištění dvou akcí v rámci Dnů Olomouckého kraje. Žalovaný dospěl k závěru, že se jedná o pravidelně pořizované služby na základě toho, že obdobné služby byly poptávány již v roce 2019 a žalobce mohl očekávat poptávání těchto služeb v roce 2020 v obdobném rozsahu.
11. Krajský soud proto nejprve shrne skutková zjištění týkající se těchto služeb v letech 2019 a 2020.
12. Dne 24. 4. 2019 žalobce uzavřel s dodavatelem smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo organizační zajištění programu akce Open air koncert Olomouckého kraje konané dne 7. 9. 2019. Jednalo se o část programu akce Dny Olomouckého kraje. Předmětem veřejné zakázky bylo kompletní organizační zajištění programu akce. Dne 23. 5. 2019 vystavil žalobce stejnému dodavateli objednávku, na jejímž základě si objednal organizační zajištění akce Česká rocková párty, která se uskutečnila dne 6. 9. 2019. Jednalo se také o část programu akce Dny Olomouckého kraje.
13. Při sestavování rozpočtu na rok 2020 pak žalobce alokoval prostředky na „organizační zajištění tradičních akcí Olomouckého kraje“, mezi nimiž uvedl také „akci Dny kraje“. Tato skutečnost plyne z vyjádření žalobce ze dne 23. 9. 2021.
14. Dne 6. 1. 2020 zveřejnil žalobce výzvu k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu Open air koncert Olomouckého kraje, jejímž předmětem bylo opět kompletní

organizační zajištění open air koncertu. Koncert proběhl dne 5. 9. 2020. V odůvodnění potřebnosti této veřejné zakázky žalobce uvedl, že po realizaci dvou ročníků Dnů Olomouckého kraje byla sice tato tradice na několik volebních období přerušena, ale v roce 2018 zorganizoval „slavnostní open air koncert k 100 letům státnosti“ s tím, že „*přáním hejtmána Ladislava Oklešťka bylo, aby kraj i v následujících letech organizoval podobnou kulturní akci pro občany Olomouckého kraje. S tímto vědomím se kraj vrátil k myšlence Dnů Olomouckého kraje a v roce 2019 realizoval první obnovený ročník v Olomouci. [...] Hned na setkání v Hotelu Clarion po slavnostním koncertu před sídlem OK 7. září 2019 pan hejtmán Okleštěk v rámci diskuse se členy vedení i vystupujícími daného koncertu rozhodl o uspořádání open air koncertu v roce 2020. V tomto roce si navíc kraj připomínal 20 let své existence. [...] Pod obnovenou značkou „Dny Olomouckého kraje“ [...] proběhl hlavní koncert i samostatné akce ztotožňující občany s územím, ve kterém žijí.*“

15. Následně dne 10. 6. 2020 vystavil žalobce objednávku, na jejímž základě si objednal u stejného dodavatele komplexní organizační zajištění akce Česká rocková párty, která se měla uskutečnit 4. 9. 2020. V odůvodnění potřebnosti této veřejné zakázky žalobce uvedl, že „*bylo (podobně jako v roce 2019) hejtmánem rozhodnuto, že v předvečer slavnostního open air koncertu (žánrově orientovaného na jinou část publika) bude vhodné realizovat také akci se zaměřením na mladší publikum. Cílem bylo připravit obsahově podobnou akci (stejně místo, obdobný finanční rozsah a stejný termín i čas, jako v roce 2018 a 2019). Dodavatel měl připravit zázemí pro vystupující, když vlastní obsazení vystupujících si chtěl určit přímo zadavatel. [...] S přihlédnutím ke skutečnosti, že zakázku na Open air koncert získala společnost ARKS Plus s.r.o. (na základě VŘ na VZMR), oslovili jsme přímo tohoto dodavatele pro předložení nabídky. Tento dodavatel měl v přednádražním prostoru od pátku do neděle připravovat zázemí a stage pro akci Open air koncert. Při snaze o úsporu a koordinaci kroků při navážení obou pódíí a s ohledem na logistiku návozu velkého množství materiálu a napojení na síť ve stejném čase (včetně nutnosti včasné likvidace pódia po České rockové párty) máme tuto volbu dodavatele za racionální.*“
16. Zákon o zadávání veřejných zakázek sice nedefinuje, kdy jsou předmětem zakázky pravidelně pořizované dodávky či služby, pravidelnou povahu zakázky lze však zjistit 1) ze samotného jazykového významu pojmu „pravidelné“, 2) ze zákonného požadavku, aby se jednalo o „dodávky nebo služby stejného druhu“, 3) z výjimky stanovené v odstavci třetím § 19. Podle názoru soudu lze o pravidelné povaze zakázky hovořit tam, kde zadavatel poptává plnění stejného druhu jako plnění poptávané kdykoliv v průběhu předchozích 12 měsíců, může-li objektivně především na základě této historické zkušenosti předpokládat, že bude poptávat plnění stejného druhu v obdobném rozsahu i do budoucna. Pravidelnost se však neodvíjí pouze od historické praxe zadavatele, ale také od objektivně očekávatelného vývoje do budoucna. To potvrzuje právě § 19 odst. 3, podle něhož do kategorie zakázek pravidelné povahy nespádají zakázky s takovým předmětem, jehož jednotková cena je v průběhu účetního období proměnlivá a zadavatel pořizuje takové dodávky či služby opakovaně podle svých aktuálních potřeb (s účinností od 16. 7. 2023 k tomu přistoupila podmínka nepřekročení hranice pro nadlimitní veřejnou zakázku, nicméně tato skutečnost není pro posuzovanou věc podstatná). Jedním z aspektů pro rozlišování pravidelnosti či nepravidelnosti zakázek tak bude to, nakolik je budoucí vývoj zadávání veřejných zakázek stejného druhu očekávatelný nebo naopak nahodilý (dle aktuálních potřeb). Je-li praxe zadavatele ve vztahu k zakázkám stejného druhu bohatší, lze již na základě ní dovozovat, že zadavatel může objektivně předpokládat srovnatelný budoucí vývoj. Je-li naopak historická zkušenost zadavatele velmi krátká, sama o sobě k hodnocení pravidelné povahy

zakázek nemusí stačit a v takovém případě musí přistoupit další okolnosti, z nichž by mohl plynout rozumný předpoklad pokračování v zaběhnuté praxi. Samotná krátká historická zkušenost zadavatele však nevylučuje možnost, že se jedná o zakázky pravidelné povahy, jestliže z ostatních okolností případu plyne, že zadavatel hodlá ve své nověji zavedené praxi pokračovat, tj. očekává-li určitou pravidelnost zakázek tohoto druhu.

17. S tímto výkladem koresponduje také komentářová literatura (Šebesta M., Novotný P., Machurek T., Dvořák D. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 2. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2022, s. 146-154. Dostupné z: www.beck-online.cz). Podle ní je u zakázek pravidelné povahy rozsah a hodnota plnění pro zadavatele v horizontu nejméně 12 kalendářních měsíců zpravidla (nikoliv nutně) předvídatelná na základě předchozích nákupů. Ačkoliv jsou tyto nákupy realizovány zpravidla po delší časový úsek, není nezbytné, aby byly pořizovány zcela kontinuálně bez jakéhokoliv přerušení. Mezi pravidelné veřejné zakázky tak mohou být zařazeny prakticky jakékoliv dodávky či služby, které jsou opakovaně zadavatelem pořizovány, přičemž se nemusí jednat nezbytně pouze o dodávky či služby související s provozem zadavatele. Zásadním kritériem bude právě jejich pravidelná povaha, a nikoliv „nezbytnost“ pro zadavatele. Požadavek na předvídatelnost, respektive dostatečně určitou představu o rozsahu plnění v daném roce zdůrazňuje také další komentář k zákonu o zadávání veřejných zakázek (Podešva V. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář.* Praha: Wolters Kluwer, 2023, komentář k § 19. Dostupné v systému ASPI).
18. Výše uvedený výklad je zároveň v souladu se smyslem a účelem § 19 zákona o zadávání veřejných zakázek. Ten má totiž za cíl zabránit umělému snižování předpokládaných hodnot veřejných zakázek stejného druhu jejich rozdělením na více samostatných zakázek zadávaných v průběhu roku postupně, jestliže zadavatel má dostatečně určitou představu o tom, jaký bude celkový rozsah plnění tohoto druhu v daném roce.
19. Jak vyplývá ze skutkových zjištění, která byla stručně shrnuta výše, obsahem všech uvedených veřejných zakázek bylo kompletní organizační zajištění programu koncertních akcí, ať již slavnostního Open air koncertu, nebo České rockové párty, vždy ku příležitosti kulturní akce Dny Olomouckého kraje, která se v letech 2019 a 2020 konala v obdobném termínu vždy první víkend v září. Akce se konala vždy v rozmezí dvou po sobě jdoucích dnů. Poptávané služby zahrnovaly vždy stejný druh jednotlivých činností sloužících k organizační a technické realizaci koncertů včetně veškerých technických, bezpečnostních, propagačních a obslužných činností pro zajištění konání akce Dny Olomouckého kraje. Již shodný charakter poptávaných služeb od stejného dodavatele, stejné místo a čas realizace jsou silnými indikátory toho, že se jednalo o zakázky pravidelné povahy.
20. Kromě toho tento charakter posuzovaných zakázek podporuje také „přání“ hejtmana o tom, že bude v roce 2020 vhodné uspořádat „podobnou kulturní akci“. Předpoklad naplnění tohoto přání hejtmana byl do určité míry stvrzen vyčleněním finančních prostředků pro Dny Olomouckého kraje v rámci rozpočtu na rok 2020. Nelze souhlasit se žalobcem, že by tato skutečnost byla irelevantní. Jakkoliv se nejedná o závazné určení finančních prostředků, které by zakládalo jistotu o tom, zda a v jakém rozsahu se daná akce uskuteční, jde o silnou indicii podporující závěr o tom, že žalobce měl očekávat, že Dny Olomouckého kraje v roce 2020 mohou proběhnout v obdobném formátu jako v roce 2019. Rozhodně nemohl mít naopak jistotu v tom, že proběhne pouze v konkrétním omezeném rozsahu (např. pouze Open air koncert).

21. Neobstojí ani argument žalobce, že se jedná o odlišné akce, neboť označení Dny Olomouckého kraje je pouze označením kulturních akcí pořádaných žalobcem, které nijak nepředznamenávají obsah dané kulturní akce, či její bližší charakter. Již ze samotného odůvodnění potřebnosti dotčených veřejných zakázek vyplývá, že bylo úmyslem žalobce uspořádat podobnou kulturní akci. Základní formát jednotlivých akcí pořádaných v rámci Dnů Olomouckého kraje se nijak výrazně neměnil a především v době zadávání zakázek v roce 2020 ani měnit neměl (dle odůvodnění potřebnosti zakázky týkající se České rockové párty bylo výslovně cílem připravit obsahově podobnou akci – „*stejně místo, obdobný finanční rozsah a stejný termín i čas, jako v roce 2018 a 2019*“). Žalobce (potažmo jeho hejtman) již proklamovanou snahou obnovit tradici dané akce ještě před zadáním zakázek v roce 2020 vtiskl charakter pravidelnosti. A i kdyby se nakonec akce nekonala pravidelně každý rok, minimálně v roce 2020 musel očekávat, že formát i rozsah akce bude obdobný a že se v případě jejich organizačního zajištění bude jednat o plnění stejného druhu. Pro věc proto není nijak podstatný vývoj v následujících letech, nýbrž to, co mohl žalobce v době zadávání sporných veřejných zakázek objektivně očekávat, tj. zda musel mít dostatečně určitou představu o tom, že rozsah plnění v roce 2020 bude srovnatelný jako v předchozím roce.
22. Sám žalobce ostatně v replice uvádí, že „*může předpokládat jistou míru kontinuity pokračování akcí, a proto dané akce v komentáři rozpočtu ve výčtu uvádí.*“ Podle názoru soudu je pro účely aplikace § 19 zákona o zadávání veřejných zakázek rozhodující právě takto popsané očekávání jisté míry kontinuity, nikoliv jistota toho, že zakázky budou v následujících 12 měsících shodného rozsahu jako v předchozích 12 měsících. Není podstatné, zda žalobce, jeho političtí reprezentanti či zaměstnanci věděli, které konkrétní akce se budou v roce konat. Stežejní je, že mohli orientačně předpokládat, že se akce téhož typu v daném roce ve srovnatelném rozsahu bude opakovat. Právě proto, že u zakázek pravidelné povahy nelze velmi často zjistit jejich přesnou hodnotu za určitý časový úsek do budoucna (což je fakticky podstatou určování předpokládané hodnoty u veřejné zakázky rozdělené na části dle § 18 zákona o zadávání veřejných zakázek), vychází zákon z předpokladu, že rozsah pravidelných zakázek bude obdobný jako v minulosti, a stanoví proto způsob výpočtu předpokládané hodnoty zakázky primárně dle hodnoty zakázek téhož druhu realizovaných v minulosti. Důvodem pro odchýlení se od takto určené částky je přitom pouze očekávání změn v množství či cenách, nikoliv pouhá nemožnost určit přesný rozsah plnění či jeho ceny v budoucnu.
23. Zároveň je lichý argument žalobce, že by jakákoliv plnění spočívající v zajištění organizace kulturních akcí měla být z pohledu žalovaným zastávaného výkladu považována za zakázky pravidelné povahy. Žalovaný takto obecný závěr neučinil, a ani neposuzoval všechny zakázky na zajištění organizace kulturních akcí zadané žalobcem v předchozích 12 kalendářních měsících jako zakázky téhož druhu. Naopak posuzoval striktně zakázky na zajištění organizace kulturních akcí v rámci Dnů Olomouckého kraje. Pouze ve vztahu k nim konstatoval stejný druh služeb i jejich pravidelnost.
24. Představu žalobce o rozsahu zakázek nemohla v době jejich zadávání nijak narušit ani pandemie onemocnění COVID-19, ani časový odstup mezi zadáváním zakázek na jednotlivé části Dnů Olomouckého kraje (tj. na organizační zajištění Open air koncertu na straně jedné a na organizační zajištění České rockové párty na straně druhé).
25. Ze správního spisu vyplývá, že již v roce 2019 proběhla realizace koncertů na základě dvou rozdílných veřejných zakázek. První smlouva byla uzavřena 25. 4. 2019, zatímco druhá o

měsíc později 23. 5. 2019. Tím, že žalobce na počátku roku 2020 poptával pouze organizační zajištění Open air koncertu a organizační zajištění České rockové párty poptával až s odstupem času, tedy nijak významně nevybočil ze své historické praxe. Postupné zadávání veřejných zakázek tak rozhodně nemůže svědčit o tom, že by snad žalobce na počátku roku 2020 předpokládal konání pouze Open air koncertu.

26. Pokud pak jde o neočekávatelnou situaci v podobě mimořádných opatření souvisejících s pandemií nemoci COVID-19, ta nastala až po zadání první z veřejných zakázek v roce 2020. V době jejího zadávání tedy nemohla nijak ovlivnit očekávání (vyplývající z přání hejtmána a komentářů k rozpočtu), že rozsah Dnů Olomouckého kraje bude obdobný jako v předchozím roce. Ostatně sám žalobce tvrdí, že jej při zadávání první zakázky pandemie COVID-19 neovlivnila. Následně nastalo sice období, kdy si žalobce nemohl být jist, zda bude zadávat i druhou zakázku (na organizační zajištění České rockové párty), ovšem v době jejího zadávání si již opět musel být vědom toho, že pokračuje v zavedené (resp. obnovené) tradici z roku 2019.
27. Žalovaný ani nijak nepochybil, jestliže neprovedl navržený výslech svědka (vedoucího odboru kanceláře hejtmána). Kromě toho, že žalobce neoznačil žádné vlastní konkrétní skutkové tvrzení, které by měl tento svědek potvrdit, a důkaz navrhl „z hlediska procesní opatrnosti“, svědek měl podle něj vypovídat k tématům, která byla bez jakýchkoliv pochybností objasněna na základě listinných důkazů. Žalobce uvedl, že svědek měl vypovídat k okolnostem zadávání veřejných zakázek, způsobu utváření vůle kraje k pořádání těchto akcí a k jejich ovlivnění pandemií COVID-19. Předně, o skutkových okolnostech zadávání veřejných zakázek není sporu. Spor je pouze o to, jak by měly být tyto okolnosti hodnoceny, což ovšem svědkovi nepřislouší. Stejně tak by svědek nemohl přispět k hodnocení předvídatelnosti daných zakázek v souvislosti s pandemií COVID-19. Je totiž zjevné, že tato pandemie objektivně mohla mít vliv na očekávání žalobce pouze v době mezi zadáním první a druhé veřejné zakázky, nikoliv v době jejich zadávání. Právě doba zadávání zakázky je rozhodná, neboť v tu chvíli zadavatel musí určit předpokládanou hodnotu zakázky a pro tyto účely se mimo jiné musí, slovy žalovaného, „ohlédnout zpět“ pro účely možné aplikace § 19 zákona o zadávání veřejných zakázek.
28. Ačkoliv to žalobce výslovně neuvádí, některými úvahami se zřejmě snaží zpochybnit také závěr žalovaného, že organizační zajištění Open air koncertu na straně jedné a České rockové párty na straně druhé nepředstavuje služby stejného druhu. Poukazuje totiž například na to, že mezi oběma akcemi je rozdíl. Jelikož tato skutečnost vůbec není sporná, neprováděl soud pro nadbytečnost dokazování fotografiemi, které by měly rozdíl mezi oběma akcemi potvrzovat. Z obsahu správního spisu je zcela zřejmé, že každá z těchto dílčích akcí Dnů Olomouckého kraje cílila na jiné publikum. Je proto také pochopitelné, že každá z nich měla odlišný formát. Pro posouzení, zda se jednalo o služby stejného druhu, však nebyl určující samotný formát dílčích akcí, nýbrž povaha poptávaných služeb (která je v obou případech shodná – organizační zajištění kulturní akce), jejich vzájemná souvislost (zajištění souvisejících akcí v rámci širší kulturní akce – Dny Olomouckého kraje) a návaznost na akce shodného typu v předchozím roce.
29. Žalovanému přitom nelze nic vytknout, jestliže pro účely posouzení, zda organizační zajištění obou dílčích akcí Dnů Olomouckého kraje představovala služby stejného druhu, vyšel z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2011, č. j. 62 Af 33/2010-48. Jak předseda žalovaného uvedl, tento rozsudek nastavil „*východiska pro určování obdobnosti či totožnosti předmětu plnění u zakázek s obsahem kulturního programu*“. Tento rozsudek mu

tedy sloužil jako zdroj úvah pro interpretaci pojmu služby stejného druhu. Nešlo o žádný precedent, který by žalovaný přímo aplikoval na žalobcovu věc. Krajský soud proto nevidí žádnou překážku v tom, aby žalovaný úvahy vyslovené v tomto rozsudku ve vztahu k odlišné právní úpravě použil jako inspiraci pro výklad § 19 zákona zadávání o veřejných zakázek.

30. Krajský soud proto uzavírá, že veřejné zakázky na organizační zajištění dvou koncertů v rámci kulturní akce Dny Olomouckého kraje v roce 2020 představovaly veřejné zakázky pravidelné povahy. Žalovaný tedy dospěl ke správnému závěru, že jejich předpokládaná hodnota se určí dle pravidla obsaženého v § 19 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek.

IV. Shrnutí a náklady řízení

31. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu